

LAZARUS

Potěžkal v ruce páčidlo. Skoro i přes rukavice cítil, jak se mu chladná ocel zakusuje do konečků prstů. Vnímal lehké mravenčení na bříškách, kam přenesl celou váhu kovu. Protočil ho v dlani a pohledem zavadil o špičatý konec, na němž už byly patrné známky rzi.

Když se rozhlédl, viděl jen v šeru končící oprýskanou zeď domu. Omítka se tu válela všude kolem na obě strany, místy vytvářela hromádky podobné krtincům. Oranžový poprašek možná ráno zakrývala jinovatka, ale teď po sedmé hodině večerní vypadala půda ve svitu baterky podivně temně. Stejně černě, jako některá okna, která nebyla zatlučena prkny.

Dýchl před sebe a viděl obláček páry, jak stoupá k obloze.

Teplota se musela pohybovat kolem nuly. Tady venku to nebyl žádný med, uvnitř to ale bude určitě snesitelnější, jelikož budova byla přes svoji zchátralost pořád v solidním stavu. Vytápění se samozřejmě zastavilo před dvaceti lety, ale díry v oknech nebyly. Tohle nebyla lokalita, kde by nechali rodiče hrát si svoje děti, nebyl zde nikdo, kdo by je rozbíjel.

Milan Forejt si moc dobře uvědomoval, kde stojí. Snažil se příliš neotálet, noc je krátká (jakkoli podivně to uprostřed prosince zní), ale zároveň věděl, že příští kroky bude muset činit s maximální rozvahou. Objekt není hlídáný, nebál se žádného otráveného důchodce, který by tu v poločase fotbalového zápasu pobíhal s baterkou a pepřákem, jenže někomu stále patřil. Ten někdo byl město Praha, které budovu před dvěma lety odkoupilo a nechávalo dál hnit a drolit; a to musí mít nějaký důvod, nějaký zásadní důvod, který obsahuje plán na rozsáhlou rekonstrukci nebo dokonce demolici. A v takovém případě sem nejspíš chodí průběžně v měsíci kontroly, aby se ujistily, že se tady nezabydlela parta bezdomovců.

Milan chytil páčidlo oběma rukama a strčil ho do mezery ve dveřích. Dveře zavrzaly jako špatně promazané kolo trakaře.

Za ním na prašné cestě někdo zhluboka vydechl.

Otočil se. Baterka v Ivanově ruce lehce vibrovala, světlo jezdilo po desce starých dveří a objevovalo prohnilá místa po celé jejich ploše.

Milan pohodil páčidlem v rukou a snažil se vypadat, jako že mu tyhle prostoje vadí. Což byla naprostá pravda, už chtěl mít celou eskapádu za sebou.

„Budeš mi svítit, prosím tě, nebo předvádět stínohru?“ Otočil se zpět ke dveřím a vrátil páčidlo na jeho místo. Zabral a zaskřípělo to o poznání víc. „Nechci tady být o nic víc než vy. Taky mám doma kočku a ta teď určitě mňouká.“ Už mluvil spíš k sobě, než k oběma postavám ponořeným do tmy. Připadalo mu, že mu teplo z baterky, které ho obklopovalo, ohřívá záda a krk. Zabral. „Jestli mám pravdu,“ námahou mu zbělely rty, když tlačil páčidlo k veřejím a starý rezavý zámek si dole pod ním zpíval nějaký prehistorický kvílivý song, „a já ji mám, tak vám oběma budu klečat u nohou a líbat zaprášený boty. A třeba zavazovat celej rok tkaničky.“

Vedle něj se ozvalo sotva slyšitelné dámské zachichotání. Nereagoval na něj, zásadní pro něj bylo, aby se dostal za tyhle dveře. A pak už děj se vůle boží.

„Ale do té doby vás potřebuju jako profíky...“ heknul, když pod ním povolilo páčidlo a z veřejí odlítlo dřevo podobné topůrku na sekyře. Před sto lety to bylo možná mohutné monstrum s toho nejtvrďšího dřeva, vstup mělo chráněné dlouhou a širokou stříškou, jejíž klenutí nepropouštělo ani kapku vody, ale teď, v jednadvacátém století, se nad nimi tyčily jen zbytky kostry. Dřevo bylo zpuchřelé, besídka zrezlá, velké keramické truhlíky po stranách rozbité a v nich byly na dně mezi úlomky mramoru stopy hlíny a písku mezi mapami, které tam vytvářely loužičky zaschlé vody.

Milan zběžně přelétl pohledem odpadlý kus dřeva. Nebude to brnkačka, a kdyby tu v okolí někdo bydlel, mohl by je slyšet, ale určitě to bude svižnější, než všichni předpokládali podle prvotních obhlídek.

Bylo důležité, že bylo „sanatorium“, jak se objektu oficiálně říkalo, naprosto stranou civilizace. Tedy ne absolutně, nestálo v deštném pralese, ale osm kilometrů za Prahou a pod kopcem, který byl příliš malý na to, aby se na něm dalo v zimě jezdit na saních, příliš kamenitý a nezajímavý na to, aby byl přes rok vhodný na vycházky nebo rande a příliš holý na to, aby se hodil jako doupe bezdomovců a narkomanů.

Hlavní magistrála byla za lesem, který odsud nebyl ani pořádně vidět. Pokud tam někdo přebýval, nemohl by na takovou dálku slyšet ani opakovanou dávku z kulometu, natož praskání starého dřeva.

Jediná cesta, která sem vedla, se točila od východu, kličkovala mezi sloupy s elektrickým vedením a první známkou civilizace byly až dvě staré pokroucená cedule. Jedna dříve vítala návštěvníky a uklidňovala je. Upozorňovala, že se blíží k léčebnému ústavu., nikoli k blázinci. A druhá děkovala za návštěvu a usměvavý lékař v bílém plášti s mladou slečnou po boku přál se zdviženou pravíci šťastnou cestu.

Soukromí tu bylo absolutní. Někdo tomu říkal intimita, někdo odříznutí. Někdo mohl namítnout, že to bylo stranou zvědavých očí a všichni by měli nejspíš pravdu.

Jenže právě tahle intimita, tohle odloučení Milanovi naprosto vyhovovalo.

Setřel si z čela kapku potu, která mu tam navzdory zimě stékala, a byl rád, že se mu pot nedostává pod rukavici na vyrážku. Posledních pár dní byla jeho kůže až příliš podrážděná, jako by na ni měl vliv tenhle den a právě tento okamžik.

Zabral znovu, tentokrát pořádně, až se mu napínaly svaly na prsou a vzadu na lýtkách, jak měl nohy zapřené o zem v místech, kde chyběla rohožka.

Ozvalo se praštění, okolo kovové tyče se začaly drolit dřevěné třísky a padat mu k nohám a ve chvíli, kdy zahlédl Kláru, jak se pohnula a nejspíš se rozhodla, že mu pomůže, starý zámek prorazil zbytky stejně starých futer a dveře se rozletěly.

Práskly sebou o stěnu a pomalu se vracely zpátky.

Všichni tři tiše stáli a hleděli do tmy před sebou.

Rána, kterou vydaly dveře, zněla jako odšpuntování lahve šampaňského. Stále doznívala, ale ticho se navracelo společně s dveřmi, které se blížily ke své původní pozici.

Milan udělal krok dopředu, strčil nohu před dveře a zastavil je.

První se k němu přidala Klára. Chytla ho za rameno a nakoukla přes něj do temnoty sanatoria Lazarus. Nemohla vidět nic víc než Milan, protože Ivanova baterka klesla ve chvíli, kdy se dveře rozletěly.

Cítil, že Klářin stisk sílí. Položil svou ruku na její, propletl prsty a zhluboka se nadechl nočního vzduchu prosyceného celým jedním stoletím procedur nešťastných duší.

Odložil páčidlo, které už teď nebylo zapotřebí, do tašky, kterou měl u nohou, a obrátil se. Usmíval se, ale to oni nemohli vidět.

„Chtěl jsem vám poděkovat,“ zašeptal, „že mi pomáháte. A než si to rozmyslíme, tak vás chci uvítat v domě, kde zemřela moje máma. Dáme se do práce.“

Před dvěma měsíci

Veronika Lufthauserová měla kancelář zařízenou podle všech standardů. A víceméně skoro jako podle katalogu s kancelářskou technikou. Vedle skříní a těžkého dřevěného stolu, který zaujímal majestátně svoji pozici přesně uprostřed místnosti, obklopený z obou stran malými koženými křesílkami, rušil dojem jen odkrytý bar se sklenicemi zavěšenými dnem vzhůru. Pod nimi stálo možná deset lahví a jednu z nich advokátka držela v ruce.

Milan Forejt nejistě přešlapoval ve dveřích a v hlavě se mu jako písek v přesýpacích hodinách měnila myšlenka „samozřejmě, je to skvělý nápad“, na mnohem vtíravější a tu se stále jasnějšími obrysy – „jsi blázen, že všechno riskuješ kvůli názoru člověka, kterého jsi dvacet let neviděl“.

Aby byl přesný, bylo to dvaadvacet let, a Veronika Lufthauserová vypadala až na pár vrásek kolem očí a úst stejně, jako když před těmi roky vyšla ze čtvrtého ročníku. Tehdy měla vlasy blondáté, nyní byly jemně zrzavé (vůbec si nepamatoval, jaká je její skutečná barva vlasů), ale to nic neměnilo na tom, že to byla táž devatenáctiletá dívka.

Měla stejnou štíhlou postavu, stejné nepatrné hrbení zad a vystrčenou bradu, stejnou rošťáckou jiskru v oříškově hnědých očích. Tehdy o ní říkal, že je to materiál pro slepené stránky pánských magazínů, a teď si uvědomoval, jak ukrutnou měl pravdu. Tím, jak se skoro nezměnila, působila ještě víc sexy. Pokud někdo dokáže zastavit čas, tohle přízvisko si zaslouží.

Otočila se od baru a pokynula Milanovi prázdnou sklenkou.

„Bílý Moscatto nebo Greenore? Ale bacha, tenhle má skoro šedesát volume.“

Milan se natočil k obrovskému oknu, jež prosvětlovalo celou kancelář, Veroničiny kudrnaté rusé vlasy jakbysmet. „Asi ani jedno, půldruhá je na mě trochu brzo.“

Povzdechla si. „Vy obyčejný smrtelníci... kam se poděla veškerá zábava?“

„Vysoudili jste ji z nás.“

Veronika se zasmála a vrátila prázdnou sklenici do baru. Pověsila ji za tenkou nohu a nechala cinkat o vedlejší sklínky. „Dobrá poznámka.“

Druhými dveřmi na konci místnosti dovnitř nakoukl starší mu a roztěkaným pohybem si poklepal na prázdné zápěstí bez hodinek.

Veronika Lufthauserová přikývla. „Vím, půl hodinky. Dejte nám půl hodinky. Zatím si připravte všechno potřebné.“

Ladnou chůzí přešla po huňatém koberci, počkala, až její kolega zavře dveře a dopadla do svého křesla za stolem, až pod ní kolečka zaskřípěla.

„No Pane Bože!“ zakoulela očima, „ať mi někdo tvrdí, že jsou Vánoce nejdepresivnější období, že se zabíjí nejvíc lidí. Teď ještě není ani konec října a mám tolik obviněných z násilností jako za celý rok dohromady. Autobusy s vězni u magistrátu nestíhají.“

„Nenuďš, se, koukám,“ prohodil Milan a přikývl, když mu jeho bývalá spolužačka ukázala na židli na jeho straně. „Takhle si tě pamatuju – rozlítanou, uspěchanou a cílevědomou. Ale abych řekl pravdu, kdyby nebyl Facebook, ani bych nevěděl, že děláš právníčku. Nějak jsme se všichni rozutekli.“

„To mi povídej,“ přitakala a jednou rukou si stále upravovala neposlušné rudé kadeře, které jí padaly přes nos do obličejů. „Nemám vůbec přehled... a vlastně ani čas. Všechno letí strašně rychle dopředu. Potřebovala bych, aby měl den čtyřicet osm hodin, pak bych si možná našla i čas na spánek.“

Pousmála se a ukázala zuby, které vypadaly jako z porcelánu. Ono to s tím nedostatkem času tak horké nebude, pomyslel si Milan. Když má čas na údržbu, má ho o na spánek.

„Ale ty vypadáš pořád stejně,“ zakončila s vítězoslavným povytažením obočí.

„To samý jsem si při vstupu myslel o tobě.“

„Nepovídej.“

„No vážně. Podle fotek na internetu všichni zfotovatěli-,,

„Co bys chtěl po tolika letech?“

„Ale ty vypadáš pořád jako školačka.“

„Dej pokoj.“ Tvářila se u toho s hlavou natočenou na stranu podezíravě, jako by přemýšlela, jestli ji právě urazil, nebo jí zalichotil. „Tak jsme se asi zasekli v mládí,“ řekla vzápětí. „Dobře nám tak. Co máš s rukama?“

Mávnul paží a pak ji nechal dopadnout do klína. Jeho prsty a dlaně nebyly nic, čím by se chlubil na přátelských návštěvách.

„Začíná se mi na nich dělat vyrážka. Ale to je při mým povolání prej běžný, asi nějak špatně reaguju na složení některých kamenů. Na dermatologii tvrdili, že to je do dvou týdnů pryč, když nechám ruce na čerstvém vzduchu a budu se vyhýbat hlíně a špíně.“

Veronika se na židli lehce zavrtěla. „A co děláš? Taky toho o tobě moc nevím. Jen to, že podle chybějícího prstýnku nemáš manželku.“

„Náhrobky.“

„Tím chceš říct, že je obrábíš nebo tak něco?“

Milan Forejt se zasmál. „To je právnickej žargon? 'Tak něco'? Starám se o to, aby nějak vypadaly, aby tam měl každej nebožtík svoje krásný vlastní povídání.“

„Takže vyrýváš epitafy.“

„Přesně.“

„A uživí tě to?“

„Divila by ses, kolik lidí dneska umírá...“

Veronika Lufthauserová vydala trojitě krátké zachropětní, které mohlo být smíchem, stejně jako pokusem o nesmělý kašel. Pokud si Milan dobře vybavoval, tyhle zvuky byly jednou z mála věcí, které na ní v letech školních, čili dávno minulých, neměl rád. Možná dokonce věcí jedinou, protože tehdy ji miloval stejně jako půlka školy. Jenže ve věku osmnácti let miluje každý někoho a většinou je ten někdo nedostupný. V pubertálním věku se daří nenaplněným touhám stejně dobře jako mšicím ve fóliovníku s plesnivými rajčaty.

„Přišel jsem tě požádat o radu,“ řekl a snažil se, aby nebylo poznat, jak moc je to pro něj důležité. „Jsi jediná právnička, kterou znám.“

„To se mi nechce věřit,“ zavrtěla hlavou. „Vzhledem k tomu... no co dělá táta.“

Pochopitelně, že jí povolání jeho otce šlo špatně vyslovit. Možná nevěděla, čím se živí její spolužák, ale Slavomíra Forejta znala celá republika jako toho policejního kapitána, co vyhodil na ulici svého podřízeného pouze z důvodu homosexuality. On to zdůvodnil atmosférou během dvou měsíců po zveřejnění jeho orientace, které byly pro celý policejní sbor extrémně náročné a, jak se zjistilo, názory suspendovaného policisty se neslučovaly s názory jeho kolegů. Celý širý český svět v tom viděl jednoduše homofobii a pod neslučitelnými názory bandu zamindrákovaných policistů, kteří jednomu ze svých řad znepríjemňují život. On jim ho začal znepríjemňovat dva týdny po svém propuštění, protože zmíněné suspendování nic jiného neznamenal, a přizval si k tomu pár všehoschopných právníků, televizi a partnera, který byl evidentně rád, že může svého přítele mediálně celorepublikově podpořit.

„Nevyhledávám tátovy kamarády a známý. To je jeho svět,“ dodal Milan na vysvětlenou.

„A co teda přesně potřebuješ?“ zeptala se zvědavě a naladila na pihovatém obličejí pohodový úsměv.

„Jak jsem říkal, potřebuju poradit. Načrtnu ti situaci, dobrá?“

„Pusť se do toho.“

„Představ si, že někde stojí opuštěnej barák. Není tvůj, ale tvůj kamarád má eminentní zájem se do něj dostat a strávit v něm večer. Možná víc večerů.“

„Tím chceš říct, že si tvůj kamarád hraje na squattera?“ nadhodila bez známky překvapení nebo podezření.

„Dalo by se to tak říct.“ *Hraje si na detektiva, ale budeme tomu říkat squatter.* „Jak moc je to postihnutečný?“

„Co je to za dům?“

„Imaginární budova,“ vyslovil jistým hlasem Milan.

„A má i imaginární adresu?“

„To imaginární budovy mají, ne?“

Zvídavě si ho prohlížela. Mohla mít desítky otázek, ať už jako právnička nebo bývalá spolužačka. Neviděli se spoustu let a Milan věděl, že si zahrává. Ale kromě jiného také potřeboval věřit tomu, že až se v prosinci bude procházet po starých schodech sanatoria Lazarus, bude se moc plně soustředit na to, proč tam je. Neopotřebuje v hlavě přemítat nad tím, jestli nejsou na cestě policejní auta.

„Tak co myslíš?“ zeptal se znovu.

Veronika Lufthauserová narovnála nahrbená záda. „Jde o tebe, vid’?“

Vzhledem k tomu, že si musela pamatovat, co se stalo s jeho matkou, ho nepřekvapilo, že došla k takovému závěru. Ona ostatně celá tahle mise a povídání o jednom kamarádovi a imaginárním domě nemůže být průhlednější. I student práv po prvním semestru by cítil, že je něco v nepořádku.

Ale na tom teď nezáleželo.

„Jde o kamaráda,“ rozhodl se stát za svým.

„No jak myslíš.“ Sklonila hlavu do desky prázdného stolu a ramena jí trochu povolila.

„Tak by měl tvůj kamarád myslet na paragraf dvě stě osm trestního zákona, kterej mu dává jasně najevo, že neoprávněný zásah do práv domu bez vědomí majitele se trestá až dvěma lety.“

„To je horní hranice?“

„Není pro tebe zásadní, že to je *vůbec* trestný?“ Pokrčila rameny. „Teda pro kamaráda? Hele... většinou se tyhle nedovolený vstupy kvalifikují jako přestupek. Squatterů budově neublíží, dokážou zamaskovat vloupání, protože si opraví zámek a nakonec soud uzná, že se o budovu starali. Málokdy vyfasují opravdovej trest, jedná se o pokuty v řádu pár stovek, maximálně do tisícovky. Nebo dojde k promlčení, to je už ohraná písnička. Nikdo se s tímhle typem lidí nechce moc zdržovat, jsou vážnější kauzy. Pokud je samozřejmě nežaluje majitel, pak se to celý může vléct.“

„To nebude tenhle případ.“

„Ale neřekneš mi proč, vid’?“

„Pořád jsme ve sférách fantazie, jen mě zajímají nějaký fakta,“ řekl Milan.

„Řeknu ti to takhle – squatter většinou ví, do jaký budovy leze, protože si ji dopředu vyhlídl a zjistil majitele a rizika. Pokud to není blázen a nenechá to dojít až do zásahu policie a k nějakému drastickému aktivnímu odporu, může tam strávit spoustu času. A pak se přesunout jinam, někam, kde o barák zase nejeví majitel zájem.“

Advokátka se podívala na hodinky. „Jestli chceš, můžeme zajít v týdně na oběd a probrat i jiný věci. Vážně jsem tě moc ráda viděla. Ale teď budu potřebovat panáka něčeho silnějšího, protože mě čeká tříhodinový stání u soudu s chlapem, kterej uřízl ucho svému spolubydlícímu.“

„Tomu rozumím,“ zazubil se Milan, „to se bez posílení nezvládne.“

„Vážně si se mnou nedáš?“

„Vážně ne, díky.“

Postavil se a sledoval křeslo, jak se pomalu otáčí kolem své osy. Zastavil ho zády ke stolu a pak ho pomalu dostával do správné polohy, zatímco se za ním ozývalo cinkání skla. Zavanula k němu lehká vůně něčeho nasládlého.

Bývalá spolužačka se objevila v jeho zorném poli přesně ve chvíli, kdy se malá ručička na hodinách na zdi dostala na dvojku. Sotva slyšitelně to cvaklo, a jako by to bylo znamení, otevřely se proti nim dveře a v nich se opět objevil muž v obleku, který Veroniku Lufthauserovou prve upozorňoval na čas.

Za ním, jako temný stín, postával vysoký plešatý muž v kabátu. Široce rozkročený a s rukama zaborenýma do kapes je sledoval, jak se loučí.

Milan se rty dotkl jemně Veroničiny tváře. Voněla po nějakém drahém parfému. Školní láska i ty city, které k ní společně se všemi ostatními choval, byly pryč, ale pořád to byla žena, do které nebyl problém se zakoukat. Postavením, mocí, i svým přímočarým vystupováním musela uchvacovat spousty mužů, kteří jí zkřížili cestu.

„Rozhodně si někdy musíme zajít na nějaký drink,“ zašeptal jí. „Večer, jako my normální pracující. A omlouvám se za tátu, potřeboval jsem s ním mluvit, tak jsem ho poprosil, ať mě vyzvedne. Myslel jsem, že zůstane dole, ne že se vám sem vetře za dveře.“

Oddálil svou tvář od její a viděl v jejích očích pobavený výraz. „Rodiče se nedají uhlídat, to mi věř.“

Milan Forejt udělal pár kroků z místnosti, ale zastavil se kousek od výtahu.

Otočil se a nepřekvapilo ho, že ho Veronika stále sleduje.

Zapnul si bundu až ke krku, jelikož si nechtěl nechat tím letošním nepříjemně lezavým říjnovým větrem zkazit den.

Věděl, co na něm vidí. Lhala, když tvrdila, že se nezměnil. Před dvaceti lety byl vychrtlým nezajímavým klukem s bledou kůží, špičatým nosem a vystouplým spodním rtem. Nebylo na něm nic zajímavého a přitažlivého. Dvacet let ale udělalo své, a když se na sebe podíval dnes do zrcadla, viděl téměř čtyřicátníka s rysy ošlehanými dřinou a prací po hřbitovech. Líbil se ženám a tahle nebyla výjimkou.

„Britská patnáct,“ prohodil ke dveřím, v nichž stála a přebírala od svého kolegy aktovku.

Neuhnula pohledem a bylo vidět, že jí to sepnulo okamžitě.

Přesto se zeptala: „A to je?“

„To je imaginární adresa,“ dodal Milan Forejt, přidal se k otci do výtahu a připravil se na dlouhé mlčení.

Milan by zápach, kterým bylo prosyceno ovzduší haly sanatoria Lazarus, přirovnal k něčemu, co se dá dýchat na půdě babiččina domu. Nebo vlastně na půdě všech babiček, tahle zákoutí voní na všech místech světa stejně. Páchnou mixem starého dřeva, vody, prachu a tajemna.

Jenže na takové půdě můžete najít staré housle, album se známkami, které mají větší cenu než váš třípokojový byt, nebo přinejhorším chcíplou krysou.

Tady, mezi čtyřmi stěnami, které pamatují i předminulé století, se může skrývat cokoli. Kdokoli.

Milan Forejt doufal, že pro dnešní večer je to jen jeho párty a konečně vyřeší svou nejpálčivější otázku.

Ať už to dopadne jakkoli, do zítřejšího dne vyjde s čistou hlavou a nechá svou matku odpočívat. Víc už udělat nemůže.

Budova vznikala v době, kdy se do Čech navracel klasicismus a ještě je neschválila nová vlna využívání skla a oceli. Nejlépe to bylo vidět na mohutných sloupech, které podpíraly na šesti místech strop. Místy na nich byly viditelné praskliny, ale to byla spíš povrchová „zranění“, která nemohla mít vliv na stabilitu.

Za sloupy byla zamřížovaná recepce. Ztichlá místnost, do které se vcházelo těžkými kovovými dveřmi. Teď už neměly kliku, cedule s nápisem RECEPCE na nich visela nakřivo, první tři písmena nebyla skoro vidět.

Milan vytáhl z batohu čtyři přenosná světla, počkal, až Ivan zavře a utěsní dveře, a umístil zářiče na místa, o nichž byl přesvědčen, že jsou nejideálnější. Jedno světlo postavil na dřevěnou židli v rohu vedle schodů do prvního patra, ale nejprve vyzkoušel její stabilitu.

Pod umělým osvětlením to zde působilo, jako by všichni tři vstoupili do filmového světa natáčeného šedivým filtrem. Nebylo zde nic, co by vrhalo ostré barvy. Nátěry stěn už skoro neexistovaly. Jediný těžký koberec, který byl určitě dříve natažený ode dveří ke schodům, se povaloval jako zmuchlaný jako obrovský nádor u kraje pravé chodby, jež se ztrácela ve tmě. Zdejší nehostinné podnebí udělalo své, stačilo na to pouhých dvacet let. Dům byl v havarijním stavu už před zavřením, půda zde byla podmáčená a rozbředlá, vlhkost prosakovala stěnami a rozpínala se do všech stran.

Milan Forejt roztáhl na špinavé zemi igelit, který si s sebou přinesl a sedl si na něj. Z malé boční kapsy batohu vytáhl notýsek a z něj složenou mapu.

„Ať to neprotahujeme,“ začal, „řekněte mi, jestli to tu pročešeme všichni pohromadě, nebo se rozdělíme.“

Klára se k němu sklonila a ruce si opřela o kolena. „Já myslela, že přesně víš, kde hledat.“

„Vím. Tady,“ zabořil prst do mapy, až pod ní zašustil igelit. „Ve čtvrtém patře jsou všechny kanceláře. I ta hlavní, kde sídlil ředitel Groesler.“

Jako většinu významných budov v republice, vlastnil i tuhle na konci devatenáctého století Němec. Po něm se vystřídal nemalý počet hlav, ale místo, odkud se vzhlíželo na pacienty a zaměstnance, zůstávalo po desetiletí stejné.

„Ale tady na recepci se vedly kopie všech spisů, kvůli rychlejšímu a přehlednějšímu vyřízení pacientů při příjmu i vypuštění do světa. A spousta spisů byla na sesternách. Kde bude to, po čem já pasu, můžeme jen hádat.“

Ivan se na něj podíval pohledem světaznalého novináře. „Koukám, že jsi nic nezanedbal.“

„Nemohl jsem. Nevěřím na druhý šance.“

Milan si byl jistý, že Ivan Paukert na ně nevěří jakbysmet. Jako novinář na volné noze a fotograf v jedné osobě se roky snažil zavěšit kořist, která by ho katapultovala mezi vytouženou stovku prominentních žurnalistů. Měl čich na zajímavá témata, ale ne dostatečně ostré lokty (dalo by se říct, že neměl dostatečně ostré celé tělo, jeho bezmála sto dvacet kilogramů živé váhy moc možností neskýtalo), aby se prodral křovím bezskrupulentních pisálků až k té své perle. V dnešním světě neomezených možností se dělo na každém rohu něco, co stálo za pozornost, ale vždy se našel někdo, kdo o tom napsal dřív nebo lépe.

Milan ho poznal před osmi lety, když trávil společně s Klárou letní podvečer na rautu pořádaném k výročí otevření místní sklárny. Všude se povalovaly broušené skulptury, a když se zrovna své kamarádce chystal ukázat skláře, který před malou pecí vytvářel něco, co vypadalo jako skleněný střevíc, viděl stát obtloustlého chlapíčka s rudými tvářemi a otráveným výrazem u stolu se sushi. Na krku se mu houpal fotoaparát a kartička s jeho jménem.

Dali se do řeči. Po pár měsících znal Milan Ivanovy trable i vysněné mety a on věděl o Milanových nočních můrách a problémech, které se táhly až z dětství. Mladý fotograf možná nebyl silný v psaní reportáží, ale posluchač to byl excelentní. Trvalo dva roky, než se z nich stali přátelé a další dva, než se Milan svěřil se svými nejhlubšími obavami a potřebou něco s tím dělat. Měli čtyři roky na to, aby si to buď navzájem vymluvili (a vzhledem k tomu, že Ivan Milanovy rodiče neznal a jeho obavy nemusel sdílet, k tomu vymlouvání neměl nejspíš moc daleko), jenže se stal přesný opak.

Milan potřeboval získat jistotu a Ivan se mohl dostat ke článku, který by mu zajistil – jeho slovy – nehynoucí slávu a popularitu. Milanovi bylo jedno, jak moc po ní toužil. Nechtěl před svým přítelem moralizovat, a jelikož ho on nesváděl z jeho cesty, ani on to nechtěl dělat.

Oba zkrátka věděli, proč jdou ten prosincový večer bloudit po starém domě, nebylo třeba zbytečných řečí.

Milan ukázal levou rukou na papír a pravou napřáhl někam za sebe do prostoru.

„Schodiště jsou tři. Jedno máte tady za sebou a další dvě jsou na konci každého koridoru, nalevo i napravo. Dolů nechodíte, je tam jen rozvodná síť a dveře do zahrad. Tam nás žádný štěstí nečeká. Podle zpráv ze dnů, kdy to tu zavírali, se rekonstruoval mezanin mezi třetím a čtvrtým patrem. U všech tří schodišť. Mělo se to tam probourávat a přistavovat malé salóanky. Takže tam pozor. Výtahy jsou tady,“ klepl na mapu, „tady napravo a potom jeden nákladní vlevo, úplně na konci koridoru. Asi nemusím dodávat, že nejsou funkční, tak do nich nezkoušejte lézt. Stejně byste se dovnitř nedostali, ale pro jistotu vám to připomínám, nechci tu zůstat někde zavřený.“

Dva stíny nad ním nehnutě stály.

„Takže tady, v kanceláři ředitele, by mohly být zmínky o mém. Předpokládám, že mezi její smrtí a uzavřením celého komplexu si informace o ní chránil. Já bych to dělal. Pokud nebudou u něj,“ Milan přešel prstem ukazovákem pár centimetrů doprava, „můžou být v jedné z těchhle tří kanceláří.“

Vytáhl z batohu malý sáček a vyndal z nich pár fotografií. Na většině byly chodby poházené papíry.

„Takhle to tady vypadalo v den uzavření,“ řekl a čekal na reakci. Kromě Kláry opatrného přešlápnutí se nic nedělo. „Nechtěl jsem vás strašit, tak vám je ukazuju až teď, protože by to stejně nic nezměnilo. Buď chtělo vedení zakrýt nějaká fakta, nebo jen nastal zmatek a při stěhování se udělal takovejhle bordel, to už asi nikdo nikdy nezjistí. Je i možný, že to jsou jen staré noviny, který tam někdo rozházel dávno po uzavření, nikdo neříká, že tu jsme od té doby první návštěvníci.“

„Říkal jsi, že se sem jinudy nedá dostat,“ podotknul Ivan. „A dveře byly nedotčený.“

„Rekl jsem, že by *bylo riskantní* se sem dostávat jinak. A neznamená, že když není poškozený zámek, že tu někdo z města nebloudí každéj druhej večer.“

Klára zavrtěla hlavou. „Vidíš tu nějaký stopy, Mílo? Nebloudí, je tu úplně čisto.“ Zvedla ruce a naznačila prsty uvozovky. „Teda čisto jako čisto.“

Milan přikývl. „Souhlasím, ale musíme brát v úvahu všechny proměnné. Stejně jako to, že cokoli, kde je zmíněná moje matka, může být... kdekoli,“ povzdechl si, ale hned zpevnil hlas a podíval se svým společníkům do očí. „Ale je to tady. *Něco* tu je, vím to. Ona by nikdy –“

Rána, která přišla odněkud seshora, ho umlčela.

Klára ho chytla za rameno ještě silněji než venku, když se vloupával po squattersku dovnitř, skoro mu zaryla nehty pod klíční kost.

Milan se zastavil pohledem na Ivanově tváři. Tomu se chvěla kůže na obličejí, dvojitá brada se třásla a vypadal, že se o něj pokouší infarkt.

Počkali pár sekund, ale další rána se neozvala.

„A tohle bylo *co*?“ promluvil první Ivan. Slovo *co* pronesl s jasným důrazem, protáhl ho a skoro ho zasyčel. „Tohle bylo, krucinál, *co*? Okno?“

Milan Forejt pomalu zavrtěl hlavou, jako by tu myšlenku nechtěl úplně zavrhnout. „Otevřený není žádný. Možná rozbitý, ale určitě ne otevřený. Obcházel jsem to tady a fotil stokrát.“

„Tak tam někdo je. Když není otevřeno,“ pokračoval fotograf, „nemůže tu být průvan. Když tu není průvan, nemůže nic bouchat.“

Klára si olízla spodní ret a jazyk chvíli nechala na místě. Vypadala tak, že přemýšlí o největší lidské záhadě na světě. „Mně to spíš přišlo jako zaklepání. Jako když někdo bouchne rukou do dveří. Nebo do okenice.“

„Ještě jsme se nedomluvili, jestli se rozdělíme nebo ne,“ snažil se Milan odpovědět na nevyřčenou otázku, „ale někdo by to měl jít zkontrolovat.“

„Proč?“ zeptal se celkem logicky Ivan.

„Protože nejsem vševědoucí,“ odpověděl mu Milan, „a nevím, co to je. Možná to je bezdomovec, spadl prohnílyma prknama někam do díry a my tu budeme debatovat o tom, jestli mu pomoc nebo ne.“

„Křičel by.“

„Možná.“

Klára Milana strčila do ramene. „Běž ty.“

„Chci prohlídnout recepci. Jestli tam měli ty kopie, jak –“

„Zdržujeme sami sebe,“ nenechala ho domluvit. „Ivan sotva dýchá, poleze do schodů jako šnek a ženskou bys tam snad jít nenechal. Jestli máš potřebu to prozkoumat, běž ty a my se zatím vrhneme na tuhle místnost. Nech nám tady nářadí.“

Ivan se pousmál. „Vůdce je mrtev, sfoukněte svíčky.“ Sedl si na zem vedle mapy a upravil pod zadkem igelit. „Vypadá to, že nám tu někdo přebírá velení.“

Milan se na oba podíval, jestli to myslí vážně. „Tohle není sranda. Možná tam jen bouchá nějaký uvolněný dřevo, ale možná tam někdo je. Jsme tu nezákonně a já nehodlám riskovat, že nás někdo vyfotí, jak se tu probíráme cizíma lékařskýma zprávama, jakkoli jsou starý.“

Ivan souhlasně přikývl. Vypadalo to, že se mu nechce vstávat. „Nemám nejmenší chuť někomu zadělávat na článek a být jeho součástí. Nelíbí se mi představa rozdělení nás tří, protože trojka je blbý číslo a každé, kdo je o samotě, je zranitelnější. Ale jestli si mám vybrat z možností být tady nebo se trmácet do schodů...“ utřel si neviditelný pot na čele, „mám jasno.“

Milan Forejt sebral z batohu jednu z baterek, smutně se zadíval na nářadí, které se v něm povalovalo, a nechal své kolegy o samotě.

Před šesti týdny

Milan přeběhl ulici, vyhnul se vychovatelce, která ochraňovala skupinu předškoláků před agresivními chodci, a po přechodu se dostal na druhou stranu rušné ulice. Kolem něj profrčela narvaná tramvaj, uvnitř se mačkali lidé, které poledne vyhnalo do ulic.

Po Západní sešel dolů okolo semenišť bezdomovců. Někteří polehávali pod stromy a ignorovali teplotu atakující nulu, jiní seděli v náboženské poloze a se sepjatýma rukama žádali o nějaké drobné.

Milan Forejt popoběhl a dal si pozor, aby se mu v papírové tašce nepřevrhly kelímky s čajem.

Na ulici kolem něj s rachotem projela přeplněná tramvaj linky 3 a jeho jako správného Plzeňáka trochu bodlo u srdce, neboť právě trojka byla v Plzni před několika lety ze dne na den zrušena.

Došel na malé parkoviště obklopené ze dvou stran sadem a přilehlé k budově okresního soudu.

Jeho otec seděl v zaparkovaném autě na samém kraji hned vedle parkovacích hodin. Jako vysoký policejní úředník měl parkování zdarma, ale nikdy si neodpustil dokázat ostatním, že je také normální člověk, takže i teď byl vidět za sklem parkovací lístek.

Milan otevřel dveře, sedl si na sedadlo spolujezdce a položil na klín otci tašku s obědem. „Neřekl jsi, co chceš k pití, tak jsem vzal zelený čaj.“

„Je dobrej jako ktorejkoli jinej,“ zaznělo mu v odpověď.

Richard Forejt byl ve svých pětadesáti na hranici důchodového věku. Tedy – za normálních okolností by už dávno mohl pobírat rentu a chytat kapry na Labi někde u Štětí, ale Milan už dávno pochopil, že práce je pro jeho otce vším. Po smrti matky si nikdy nenašel stálou přítelkyni a teď to bylo čím dál složitější. Bylo pro něj přijatelnější buzerovat mladé ochránce zákona, než koukat doma do prázdné zdi. Milan z tašky vylovil krabičku s kuřecími stehýnkami a pomalu, aby nemusel poslouchat, že zaneřádl služební auto, ji otevřel.

„Tak povídej.“ Nechtěl trávit ve městě víc času, než bylo nutné. Tohle monstrum polykající optimisticky naladěné lidi a vyplivující unavené trosky mu nahánělo hrůzu. Od patnácti let, kdy se z Plzně přestěhovali do Prahy, trávil nejvíc času mimo ni; logicky si ve dvaadvaceti našel byt kousek za městem, aby se dočista nezbláznil.

Otec mu ráno volal a požádal ho, jestli by se s ním mohl sejít. Dají oběd, prohodí pár slov, po delší době se uvidí. Milan souhlasil s krátkým dýchánkem v autě, na víc neměl čas ani sílu. Nic víc se mu nehodilo.

Jeho otec odklopil víko čaje a přivoněl si. „Voní parádně, ale doby, kdy se prodávaly čaje, který měly srdce, jsou nenávratně pryč.“

„Ty jsou pryč tři sta let, tati.“ Milan pozoroval otcovy přivřeně oči. Hlavu měl skloněnou nad kelímkem, skoro to vypadalo, že inhaluje.

„I dneska to jde.“

„Asi.“ Sundal jednu rukavici, napíchl párátkem pečenou bramboru, namočil ji do něčeho, co vypadalo jako boloňská omáčka a ochutnal. Dalo se to jíst. „Tak o čem jsi chtěl mluvit?“

Jeho otec usrkl čaje a otočil se na něj. Oči se mu pootevřely. Ne o moc, možná o milimetr nebo dva, ale rozhodně se o něco rozšířily, a to bylo pro Milana znamení k ostrážitosti. „Máme pohodovej vztah, ne?“

„My dva?“

„Jo. Nevím, jakej jsem byl z tvýho pohledu rodič, ale podle mě jsem věnoval výchově maximum. Nikdy jsi nestrádal, ne?“

„To asi ne,“ odpověděl Milan a čekal na pokračování.

„Chápu, že se to podělalo po tom, co zemřela máma. Je to už dlouho a nejspíš bych něco udělal tehdy jinak, ale tehdy bylo tehdy a teď je teď.“

Ivan by měl z tvých mouder radost, tatínku, to by chtělo někam vytesat.

„Byly mezi námi někdy nejasnosti?“

Milan chtěl zavrtět hlavou, ale pak si to rozmyslel. Ať už myslel otec nejasnostmi cokoli, oba věděli, že jejich společná minulost je nehezky flekatá a nedořešená. Uvědomoval si to Milan? Samozřejmě, měl to na zřeteli dvacet dva let, od té doby, co se vrátil z depresivní pohřební podívané a rozhodl se, že celou záležitost nenechá usnout. Ale chtěl to teď řešit? V žádném případě. Možná na konci roku, až události příštích dní neberou konkrétnější obrysy a oba budou vědět, na čem jsou.

Olízl si masné rty. „Asi bys měl definovat nejasnosti.“

„Pochyboval jsi o mně někdy?“

„Hm – hm,“ zamumlal.

„To bylo jo nebo ne?“

„Ty víš, že jo,“ řekl Milan přímo. „Ale dvacet dva let dá člověku spoustu času, aby si utřídil myšlenky nebo...“

„Nebo?“

„Nebo na to přestal myslet.“

„Tak proč jsi ty právniče před dvěma týdny říkal adresu toho blázince?“

Milan se na otce zahleděl. Na chvíli mu zmizel ve stínu, když kolem auta přešla skupinka lidí ke svému zaparkovanému vozu, ale když se znovu objevil, na obličej měl stále ten stařecký zarmoucený výraz.

„Možná si myslíš,“ povzdechl si Forejt starší, „že ti mládí dává nade mnou nějakou výhodu. Že už nevnímám, co se kolem mě děje. Potřebuju, abys pochopil, že to tak není, a neodstrkával mě od sebe. Samozřejmě, že si pamatuju, jakou adresu má Lazarus, trávil jsem tam dva měsíce každé den. To je šedesát dní. Den co den, někdy i dvanáct hodin, abych dal tvoji matce naději. Takže jestli nebyly nejasnosti tehdy, tím myslím mezi náma, proč mám pocit, že jsou teď?“ Pohodil hlavou dopředu, hladina čaje v kelímku se mu zvlnila. „Co kuješ? Nechci za tebou chodit do vězení.“

„O to bych neměl starost.“

„Prosím?“ Ruka prošedivělého muže s kouřícím nápojem v kelímku se zastavila na půli cesty k ústům.

Tenhle rozhovor mohli vést před dvaadvaceti lety nebo teď, nezáleželo na tom. Dopadl by stejně, ať by se oba jakkoli vydatně snažili si hrát na pokorného syna a dokonalého otce.

Forejt starší musel vědět, že jeho syn nemohl říct právniče nic, co by sama nezjistila, kdyby se trochu povrtala v análech. Nebo zapátrala v paměti. Dvacet dva let je v životě člověka poměrně krátká doba, pokud jde o sebevraždu někoho z rodiny.

Pokud to udělala (jenže ona to věděla; celá škola tím tehdy žila, stejně jako skoro rok celé Nusle), věděla by, že dvačtyřicetiletá Marika Forejtová spáchala sebevraždu v sanatoriu Lazarus. Oběsila se v dubnu ve svém pokoji na skobě, na které za normálních okolností visel obrázek Panny Marie. Omotala kolem ní pruh látky utržený z prostěradla a namočený ve vodě, aby se nepřetrhl, vystoupila na kraj postele, a když seskočila z kovové konstrukce, měla studenou podlahu dva centimetry od chodidel. Možná stačilo natáhnout špičky a mohla se zachránit. Proč by to ovšem dělala, že?

Pokud by Veronika Lufthauserová pročítala přepis soudního líčení z doby zhruba rok po incidentu, kdy nabyl Milan Forejt přesvědčení, že za její odchod ze světa může jeho otec, našla by spoustu protichůdných tvrzení, ale nic, co by tehdy řadového policistu usvědčovalo z tak opovrženého činu.

Podle protokolu svou ženu miloval a ona, jak vypovědělo několik svědků, milovala nadevše jeho i jejich společné dítě. Vztah měli idylický a ukázkový. Ona, jako vyhledávaná zvěrolékařka, trávila víc času v ordinaci než doma, ale vzhledem k zaměstnání jejího muže z toho nevypluly žádné potíže. Oba měli své kariéry, chápali se, podporovali se.

Pro všechny nezasevěné bylo překvapením (pro některé menším; vždycky se najde někdo, kdo tvrdí „mně to bylo už dávno jasné, té to koukalo z očí...“), když se provalila manželčina závislost na těžce návykových antidepresivech, která ji přes drobnou agresivitu, apatii, výkyvy nálad a nakonec naprostou ignoraci logického uvažování dostala na odvykací kúru do sanatoria Lazarus.

Pokud by se Veronika vyptávala – a ani to nebylo nereálné –, zjistila by, že se Richard Forejt stýkal delší dobu s mladou sestřičkou z neurologického oddělení nemocnice Na Homolce. Pokud by šla do hloubky a najala si detektiva, objevila by překvapivý fakt, že se spolu scházeli už půl roku před hospitalizací nebohé Forejtovy manželky.

Osmnáctiletý Milan Forejt udělal pro všechny v okolí nečekaný tah – veřejně otce obvinil, že u matky pěstoval vědomě závislost na návykových látkách, zvyšoval jí záměrně dávky a dohnal ji tak k nevyhnutelnému konci.

Soud bral obvinění vážně. Prošetřovala se možnost, že zdravotní sestra, kterou několik týdnů po pohřbu nazýval svou novou družkou, mohla v nemocnici krást léky. Tohle podezření se ovšem neprokázalo. Ona sama po nikom v nemocnici nic nechtěla a nikdy se neztratila ani tableta.

Dva týdny poté, co Mariku Forejtovou přikryla hlína na hřbitově, oschlo pár nutných slz a vyřešilo se dědické řízení, odehrálo se v sanatoriu další neštěstí, které nemělo s tím prvním pranic společného. Na jednom z pokojů se rozhodli odejít ze světa tři pacienti. Svojně si po obědě podřezali žíly střepy z rozbitého zrcadla ve sprchách. Tisk řešil několik týdnů, jak je možné, aby zaměstnancům sanatoria uniklo jak samotné rozbité zrcadlo, tak jeho úlomky, jež se podařilo pacientům utajit. Vedení Lazarusu se statečně bránilo, vysvětlovalo, ředitel pořádal tři tiskové konference, kde poukazoval na nezpochybnitelnou kompetenci a proškolení všech zřízenců, na bezpečnostní opatření a statuty, na maximální péči, Pána Boha shlížejícího z nebes i přízeň všech možných politiků. Nic nepomohlo, pacienti ubývali a do dvou let se tiše zaklapl zámek na hlavních dveřích a dalo se sbohem pohostinnému zátiší.

Po pár letech proletěly několika deníky snímky chátrajícího interiéru sanatoria, opuštěných místností a nevyklizených kanceláří a skladů. Jako by celý objekt přestal někoho ze dne na den zajímat. Spoustu let kdekdo tvrdil, že se ten či onen žijící příbuzný soudí se stávajícím majitelem či s ředitelem a snaží se domoct toho, aby bylo sanatorium řádně prohledáno a „očištěno“ od všech lékařských posudků a zpráv. Nikdo nikdy nezjistil, jestli se tak stalo – nicméně určitě se to neudálo na očích veřejnosti.

„V našem společném zájmu doufám,“ vypadlo z Richarda Forejta po chvíli, „že nám nechceš kazit poměrně pěkně a teplej podzim.“

„Takže o tom jsi se mnou chtěl mluvit?“

„Nemám snad právo vědět, jestli mě můj syn nepovažuje za ničitele rodiny?“

Milan otráveně napíchl další bramboru, hodil ji do sebe a zvedl rukavici, která spadla ze sedačky dolů. Cokoli, co by teď otec řekl, nemohlo změnit jeho názor. Ten už si udělal dávno. „Máš tam ještě něco?“ Obral poslední křídýlko a po očku na otce koukal, jak prstem krouží po okraji kelímku. Takhle nepochybně dusil lidi ve výslechové místnosti. Ticho, během něhož ani jeden ze zúčastněných neví, co se tomu druhému odehrává v hlavě, může stát oba dost sil.

Nakonec se jeho otec přes něj naklonil, otevřel mu dveře a podal sáček s jídlem. „Vyhod' to, víš, že tu nemám rád bordel. Čaj mi bude stačit, dík. Měl by sis to nechat ošetřit,“ ukázal na Milanovy flekaté prsty. „Vypadá to docela hnusně.“

Milan vykročil jednou nohou z auta, sebral svoji rukavici a znovu si ji navlíkl. „Hm. Svědí to jako čert a horší se to. Prý to může být z nervů.“

„To je diagnóza skoro každého doktora. Jestli chceš, dám ti číslo na někoho pořádného, kdo rozumí svý práci. Jestli mě teda nechceš obvinit, že za to můžu já.“ Usmíval se, ale ve tváři měl tolik medu jako vosy ve svém žihadle. Nakonec si povzdechl. „Až přestaneš blbnout, tak přijď s přítelkyní, jestli nějakou máš, na oběd. Mám doma nějakou biokachnu, je už zamražená skoro rok, tak by chtěla zpracovat. A ty víš, že pečený ptáci jsou jediný jídlo, který umím.“

Počkal, až Milan zavře dveře, a přes okýnko, které se pozvolna šinulo vzhůru povojensku zasalutoval.

Když se Milan vydal směrem k nejbližší stanici metra, Richard Forejt už na parkovišti nestál.

Klára Sokolová stála za Ivanovými zády a sledovala, jak se on snaží vyndat prosklenou výplň dveří recepce.

Tmel se mu drolil mezi rukama, šustil, když se vpádu otíral o kovové dveře a dopadal mu k nohám. Trochu ji otravovalo rozhodnutí obou jejích kamarádů, ve kterém šlo o minimální destrukci vnitřku sanatoria, ale chápala ho.

Milan byl pryč necelých deset minut a to byla víc než dlouhá doba na to, aby dokázal odhalit původ toho zvuku. Nebo dost dlouhá na to, aby se na odhalování vykašlal a vrátil se. Ale musela myslet na to, že jsou mezaniny rozkované, a ani jeden z nich netušil, jak to vypadá v dalších patrech, tak se snažila mírnit své nepříjemné pocity.

Jenže to šlo těžko.

Horko těžko se donutíte nebát o někoho, koho znáte přes třicet let a na kom vám tak moc záleží.

Milana poznala jako osmiletá dívka. Bydlela v Plzni jen ob jeden dům od Forejtovic sídla a denně koukala, jak Milan venčí svoje dva pejsky, směje se jim, jak směšně poskakují na zastřiženém trávníku, a nadává jim vtipným dětským hláskem, když ho nechtějí poslouchat.

Už tehdy se do něj zamilovala a vydrželo jí to přes tři dekády.

Neřekla mu to tehdy a i to jí tři dekády vydrželo. Měla pocit, že to ví... ne, byla si jistá, že to ví, ale stejně jako v dětství pořádně nechápala, co jsou tyhle pocity vlastně zač a jak je projevit, v dospělosti poznala, že to z jeho strany nebude tak horké. Měl ji rád, to jistě, ale asi tak, jak miluje člověk někoho, koho zná půl života. Bylo to pouto, ne láska.

Jeho matka ji milovala víc, dalo by se říct. Jenže takhle ona brala všechny. Milanova otce, i když jí on neoplácel mincí stejné hodnoty, všechny kamarády, které si přivedl domů a možná i manželovy kolegy. Marika byla osoba, která dokázala rozdat tolik lásky, až bylo Kláře do breku.

A komu by nebylo? Škoda každého života, toho dobrého dvakrát... a jestli jde o názor na její sebevraždu? Nasrat! Kdyby někdo chtěl vědět, co si o tom myslí, volila by hodně peprná slova. Jestli Milanův táta použil nějaké sračky, aby jí oblbнул mozek, nevěděla, ale nějaké svinstvo v tom bylo, protože si pamatovala poslední Maričiny chvíle, které ještě trávila doma. Vypadala, jako by se chvílemi vydávala na nějakou duševní cestu za poznáním. Oči jí nabíraly nihilistický výraz, ruce se jí klepaly a jo... možná to nevnímala jako osmnáctiletá žába, protože to pro ni byla čerstvě objevená marihuana tím největším lidským lákadlem, ale s odstupem času si uvědomovala, jak se laskavá paní domácnosti, která dokázala vytrhnout tygrovi trn z tlapy, i kdyby riskovala ukousnutí hlavy, měnila v tichou nepoužitelnou posedávající a polehávající hmotu.

Věděla, jaký postoj k tomu všemu zaujal Milan a že obvinil svého otce a vůbec ji nepřekvapilo, že se té myšlence nebrání. Nikdo ji nemohl vinit z toho, že by to dělala kvůli němu, že jen jako cvičená opička opakuje jeho slova, protože jestli někdo znal její nejhlubší city, byl to jen sám jejich příjemce, všichni ostatní mohli maximálně spekulovat. A Milan se podpoře nebránil. Jenže ona to dělala kvůli ní, kvůli té ženě, která si tu protrpěla hrůzostrašný půlrok zakončený dobrovolným odchodem ze světa...

Klára se otrásla. Odporná představa. Zabít se a ještě tady. Vypadalo to tu jako v nějakém hororu. Když se otáčela, viděla všude oprýskané zdi a strop tak vysoký, že nešel skoro zahlédnout. Pokud by měl někdo páchat sebevraždu, mělo by to být na nějakém pro něj příjemném místě. Mělo by...

Zahlédla pohyb a viděla, jak Ivanovi, zeširoka rozkročenému, něco proběhlo mezi nohama a zamířilo si to přímo k ní.

V první vteřině si myslela, že to je nějaký chuchvalec prachu, který tu prohání průvan, nebo nějaký zmuchlaný zbytek špinavého papíru.

Jenže pak zahlédla dva stříbrné body uprostřed, a vzápětí se objevil obrys malého chlupatého tělíčka.

Chytla do ruky svůj otevřený batoh, shodila z jedné židle světlo a vyskočila na ni. Zakymácela se, chvílku chytala rovnováhu a pak podřepla, jednou rukou se držela příček v opěradle. S odporem se dívala za myší, která se zastavila na půl cesty k ní. Zavrtěla se, jako

by přemýšlela, na kterou stranu se vydat, a nakonec zamířila k Ivanovu batohu a zakotvila na jeho popruhu.

Ivanovi trvalo snad minutu, než mu došlo, že je něco v nepořádku. Posvítíl si baterkou na zem, ze země na Kláru, a když mu ta nasupeným obličejem ukazovala k batohu, konečně tam namířil paprsek. Myš se ani nepohnula.

„Tloušťík se rozzářil. „Tak přece tu někdo je.“

„Vyžeň ji.“ Ruku držela uvnitř batohu. Neměla tam nic, co by jí mělo pomoci, ale síla jejích osobních věcí ji uklidňovala. „Nebo zabij, je mi to jedno. Nebo to udělám já.“

„Nikdo nebude nikoho zabíjet. Ani já, ani ty. Chce to trochu klidu. Už vidím ty titulky - 'Zlotřilá myš nalezena mrtvá v prázdném sanatoriu. Byla zavražděna kuličkovým perem a rozporcována nůžtičkami na nehty.' Takový články se píšou úplně samy, díky za tip.“ Udělal dva opatrné kroky a Klára mu v tu chvíli záviděla tu mužskou neschopnost bát se hlodavců. Co by za to teď dala.

„Přenáší nemoci,“ řekla smrtelně vážně a tak to i myslela. Něco přenášet musí, zdravé tyhle mrchy určitě nebudou.

„Ale houby přenáší. Tahle je ráda, že je ráda.“ Udělal další krok a se zasupěním podřep. Vypadal jako živý měch, z kterého uchází vzduch a splaskává. „Podívej se na ni, vůbec se nebojí.“

„To jí přeju.“

Ivan se na ni otočil a hodil po ní výrazem, za který by mu nejraději zasekla páčidlo mezi oči. „Ty se jí bojíš?“

„Nebojím.“ Měla potřebu mu vysvětlit ten podstatný rozdíl, aby se prodral do jeho otlého mozečku. „Štítím.“

Ivan natáhl ruku a prsty vydával šustivé zvuky. Myš sotva ztelně ucukla, ale jinak zůstala na místě. Skoro to vypadalo, že se jí Ivan snaží nakrmit. „Hloupoučká, já přece vůbec nechci, aby ses mě bála.“

„Myslíš, že tě slyší?“

„Já si myslím, že ta nemá vůbec páru, co jsem zač. Člověka nikdy neviděla.“

Klára se snažila ignorovat Ivanovu fascinaci tou chlupatou bestií a přemýšlela, o tom, proč vlastně tráví čas tady dole, kde je jedna zamčená místnost a jedna myš, a ne nahoře, kde je místností dvacetkrát víc.

Kolik tam může být myší? Nedrží se hlodavci v přízemí? Někde četla, že myši a krysy do podlaží nestoupají, že se drží pouze ve spodních patrech budov.

Měla by nechat Ivana si tu hrát s novou kamarádkou a podívat se, jestli se nějak pohnulo Milanovo pátrání. Žádné další zvuky už se neozývaly, takže se možná prostě pustil do hledání svých důkazů.

Myš se pohnula, vlnkovitě proplula pod její židli a Klára stiskla opěradlo ještě pevněji.

Kancelář, kterou obýval před dvaceti lety poslední ředitel sanatoria, měla temné závěsy po celé ploše jedné stěny. Zakrývaly okna a možná měly chránit před světem veškerá tajemství, která se dostala do téhle místnosti.

Milan Forejt sáhl na lem jednoho z nich a ucítil pod prsty prach a hnilobu. Okny musela dovnitř prosakovat voda a vlhkost si vzala do parády vše, co měla v dosahu a co mohla zničit. Nebyl tu nikdo, kdo by závěsy vyměnil nebo vypral, kdo by umyl okna, přes která už ani nebylo vidět. I tady ve čtvrtém patře, stejně jako všude jinde, byla zamřížovaná a zajištěná na třech místech. Pokud se někde porušovaly předpisy, tady to nebylo.

Vedle nakřivo stojícího křesla, kterému chybělo jedno kolečko, spočíval masivní kancelářský stůl. Byla na něm stará lampička se stínidlem, několik kovových krabiček, které mohly obsahovat kancelářské potřeby a jedny kožené desky, z nichž čouhaly cípy zažloutlých papírů. Další štosy listů se válely vedle zaprášené prosklené skříně. Byla pootevřená a na prostřední polici se válela odzátkovaná láhev od vodky.

Za Milanem zašustily na zemi papíry, otočil se a spatřil Kláru, jak ho zvědavě sleduje s rukou na klíce. Na zádech měla svůj batoh a ve druhé ruce držela v alobalu zabalený kus chleba. Přežvykovala, ale nevypadala nijak zvlášť spokojeně.

„Co to bylo za zvuk?“ pravila mezi polykáním, „už jsi na to přišel?“

Zavrtěl hlavou. „Mohlo to být z mezipatra. Viděla jsi, jak to vypadá?“

„Viděla,“ přikývla. Vešla do místnosti a rozhlédla se. „Tady je bordel skoro jako u mě doma. Jen tu nesere kočka.“

„Všimla sis, že jsou všechny dveře otevřené?“

„Ne. Je to problém?“

„To nevím,“ pronesl pomalu Milan, chytl Kláru za ruku a vyvedl ji na chodbu. Proti nim byly na stěnách staré letáky a plakáty, opodál se válela na zemi nástěnka a na ní na rezavých špendlíkách visely nějaké zažloutlé papíry. Vedle byl u schodů děravý plastový pytel, z něhož čouhaly igelitové návleky. Ukázal doprava a počkal, až se Klára otočí tím směrem. „Teď jsme v kanceláři hlavního bosse. Vedle jsou tři kanceláře kombinovaný s pokojem, všechny tři jsou otevřené. Pokoje v ostatních patrech nejsou.“

„Byl jsi tam?“ zeptala se a z jejího hlasu bylo znát, že by ráda slyšela kladnou odpověď.

„Zklam tě, ale ne. Eminentně mě zajímá tenhle kancl. Je sice možný, že byla máma v jednom z těch tří pokojů, nebo že byla její sebevražda spjatá s něčím, co se tam dělo, ale jestli mám šanci něco najít, bude to spíš v nějakých spisech.“

Klárin obličej měnil ve světle baterky barvu, přeléval se ze světle růžové do banánově žluté. Milanovi se zdálo, že kouká tupě do šera chodby. Možná pořád přemýšlela o tom bouchnutí.

„Pojď, něco ti ukážu.“ Vtáhl ji dovnitř. Nijak se nebránila, poslušně za ním ťapkala. Možná byla ráda, že může zmizet z chodby, do níž ústilo možná deset dveří. Tady, obklopená tlejícími papíry a vzduchem, který dýchali příbuzní, kteří navštěvovali ubytované nebožáky, před sebou měla dveře pouze jedny.

Což znamenalo jediný možný přístup pro potencionální hrozbu, stejně jako jedinou možnou únikovou cestu.

„Jestli teda nemáš autogen na ty mříže na okně,“ promluvil Milan a okamžitě mu došlo, že uvažování nahlas není v blázinci tou pravou cestou k úspěchu.

Klára se po něm ohlédla. „Cože?“

„Jen přemýšlím nahlas. Když nad tím tak uvažuju, je to tu trochu klaustrofobický. Zajímalo by mě, jak tady platily požární předpisy.“

„Kvůli tomu tu nejsme, ne?“

To byla pravda...

„Jo, promiň, nebudeme se zdržovat.“ Ukázal jí prosklenou skřín, kde se povalovala láhev. „Podívej se na spodní zásuvky.“

Klára se naklonila přes křeslo, lehce se ho dotkla a s odporem zase ruku odtáhla. Dvacetiletá vrstva prachu jí evidentně nebyla po chuti. Milan věděl, že její řeči o špinavém bytě jsou jen pokusy o odlehčení atmosféry, na čistotu si potrpěla.

Sklonila hlavu a viděla masivní zámky na číselné kódy.

„Co myslíš, že tam je?“ zeptala se. Nozdry se jí roztahovaly, jak se snažila nabírat čerstvý vzduch.

„Peníze to nebudou. Ty by tu nikdo nenechal.“

Tvářila se pochybovačně. „A nějaký příšerně tajný dokumenty jo?“

„To asi nezjistím, když to neotevřu. Představ si samu sebe jako ředitelku. Zdiskreditovanou vládkyni místního blázince. Nebo máš jen kousíček k tomu, aby ses stala tou nejpoprvorovanější osobou v regionu. Ze dne na den ti to tu zavírají... nebo ses možná ty rozhodla to zavřít. Nemáš tady k tomu vztah. Nikdo nemá zájem o tvoje pacienty, ty nemáš zájem se dál věnovat podobným činnostem. Můžeš dát dopředu vědět příbuzným, aby si přijeli pro všechny potřebné dokumenty a zprávy... vlastně musíš, určitě máš nějaký zákonný povinnost. Jenže když se za tebou zaklapnou dveře, kdo tě bude kde dohánět? Když zubař ukončí činnost, taky u něj kartu neseženeš. Určitě se to nějak dohledat dá, musí být kopie, ale jak už jsem říkal – jestli se tu stalo něco, co se nemělo dostat v časech normálního fungování sanatoria na veřejnost, ale stejně to potřebovali zaznamenávat, už jenom třeba proto, aby se podobným situacím příště vyhnuli, musí to být v nějakém trezoru. Nebo na dobře skrytém místě.“

„Tady?“

„Někde začít musím a tohle je stejně dobrý místo jako každý jiný. Víím, že tu něco je.“

Doléhalo sem tlumené bušení. I přes několik desítek schodů bylo slyšet, jak se Ivan dole číní. Milan si představoval jeho orosené čelo a série nadávek, kterými musel častovat všechno kolem sebe, a měl chuť se usmívat. Jenže tahle situace si vyžadovala trochu vážnější přístup. A svižnější, to dá rozum.

„Pokusím se to otevřít a potom se přesuneme vedle do otevřených místností,“ rozhodl.

Klára rozhodně zavrtěla hlavou a shodila ze zad batoh. „Bude rychlejší, když se tam podívám sama. Víím, co hledat. Víím, jak se jmenovala tvoje máma a jestli o ní bude někde o ní zmínka, vezmu to sem.“

„Určitě?“

„Chceš tady být ještě zítra ráno a riskovat, že to tu před Štědrým dnem někdo přijde zkontrolovat? Já ne. Seru na letošní Vánoce, dárky mi nijak chybět nebudou, ale nemám potřebu cokoli policii vysvětlovat. Klaudie má v misce žrádlo jen na jeden den.“

Milan přikývl. „Ale nezavírej se tam. Chci tě slyšet.“ Ukázal na stěnu, která sousedila s vedlejší místností. „Každý dvě minuty do ní bouchni, ať o tobě víím. Udělám to samý.“

Klára místo přikývnutí poklekla, vytáhla z batohu třicet centimetrů dlouhý podpalovač a vyzkoušela ho. Plamen rozsvítil skoro celou místnost a hřál mnohem víc, než malá svítilna u pasu.

„Baterku ti tady nechám, ať pořádně vidíš na trezor, já mám svého kamaráda,“ utrousila už na cestě ze dveří, takže neviděla Milanův starostlivý výraz. Byla tu spousta vlhkých míst, ale i skrytých koutů, kam se vlhkost nedostala a oheň by tam mohl nadělat pěkný brajgl. A když se vezme v úvahu ta spousta papírů, není ideálnějšího podhoubí.

Jekot, který se ozval o pár sekund později, Milanovi skoro protrhl bubínky a rozhodně nezlepšil náladu.

Přeskočil batoh pohozený na zemi, vyběhl ven a spatřil Kláru sedět ve vedlejších dveřích. Viděl jen část jejího obličeje, kterou prosvěcoval plamen podpalovače, ale stejně bylo znát ta křeč, která zachvacovala její čelist, takže musela mít doširoka rozevřená ústa.

Udělal tři rychlé kroky a poklekl vedle ní.

Zdalo se mu, že něco zašeptala. Musel se sklonit až k jejím ústům. Cítil teplý dech, který z nich vycházel, hřál ho na boltci a mezi výdechy byla slyšet nějaká slova.

Chytl ji za bradu a donutil se na něj podívat.

Chtěl, aby zopakovala, co řekla, ale nakonec to udělala bez pobízení. To jediné slovo doprovázela skelným pohledem, výrazem člověka, který nevěří ničemu, co se kolem něj děje.

„Spolužačka?“ zeptal se Milan. Chtěl ještě dodat která, ale to už by bylo samozřejmě zbytečné.

Ty rudé vlasy měl před očima pořád, od té doby, co vešel do její kanceláře. Veroničinu pihovatou tvář nedokázal vymazat z hlavy na střední škole, když usínal při čtení knížky a nemohl se soustředit na obsah, i když ve druhém ročníku zjistil, že není jediný na světě, kdo masturbuje a někoho si při tom představuje.

Byla krásná už tehdy a její pleť byla pastva pro oči.

Milan Forejt se zahleděl na tmavý stolek, na kterém stála stejná lampa jako ve vedlejší kanceláři.

Neviděl žádné listiny, žádné dokumenty. Nevěděl, co přesně cítí, ale dokázal se soustředit jen na jedinou věc.

Divila by ses, kolik lidí dneska umírá...

Chystal se vkročit, Kláru nechat jejím myšlenkám a v těch svých se věnovat své školní lásce.

Když vešel dovnitř, první co spatřil, bylo stínidlo na lampu z kůže stažené z jejího obličejce.

Klára Sokolová by dala cokoli za to, kdyby se mohla pořádně vyzvracet. Žaludek se jí převracel a cítila se, jako by se vrátila do dětských let, kdy se předávkovala medem. Naivně si tehdy myslela, že cokoli zdravého jí nemůže ublížit.

Ted' pociťovala návaly nevolnosti, které zachvacovaly její tělo, ačkoli se jim snažila bránit.

Odvrátila pohled od toho odporného výjevu, představovala si v mysli svou kočku, jak jí leží na klíně, vrní a dožaduje se papírové mašličky na provázku, jediné hračky, která jí dokázala dostat do varu. Zkoušela si vybavit slunečný den, nějaký prohřátý, dokonalý, opak té tmy a zimy, která ji obklopovala a dusila, společně s tou hrůzou na stolku.

Přece to nemohl být doopravdy obličej...?

Flegmatický chlupatý obličej Klauzie zakryla v představách jiná tvář. Stažená z lebky, s otvory, kde pod prázdnými víčky chyběly oči a v místech, kde bývají rty, civěla jen krvavá díra.

Přesto nemohlo být pochyb o tom, čí kůže to v té malé kanceláři je. Pamatovala si tu ženu ze studentských let, z několika večírků. A určitě i z nějakého soudního přelíčení. Nebyla řadovou právničkou.

Chvilku to vypadalo, že se jí žaludek ustaluje, pak se ale vlnobití vrátilo s několika pořádnými fackami, zvednul se jí hrudník a dávení ji donutilo škubnout hlavou dopředu, až jí o sebe cvakly čelisti.

Vedle ní se objevily ruce a pomáhaly jí vstát.

Když si uvědomila, že to je Milan, leknutím od něj odskočila, zavravorala a dopadla vedle pytle s návleky. Za sebou slyšela jemné pofukování průvanu, který procházel pootevřenými dveřmi do další kanceláře. Zvedla dlaň, jíž se udeřila o tvrdou podlahu. Bolelo to jako čert, ale nebylo to nic proti pocitům, které se jí draly do hlavy a uhnízďovaly se hned vedle hrůzostrašně vyříznutého obličejce.

Nemohla si pomoci, aby nemyslela na všechny hororové filmy, které za život zhlédla.

Pražský masakr motorovou pilou. Právě si prožíváš vlastní odstraňování cizích obličejů a nemůžeš si stěžovat, že bys to neměla z první řady a ve 3D.

Milan k ní zase natahoval ruku, tak ji odstrčila a postavila se na nohy.

Rychle uchopila podpalovač, který jí při pádu spadl na zem, stiskla a nechala se podpořit plamenem, jenž vyšlehl na jeho konce. Je to málo, je to k nasrání a uzoufání, ale teď jí tenhle dobrý sluha a špatný rádce mohl dodat trochu sil.

„Jdi ode mě,“ zasyčela a sama se divila, jak přirozeně jí to jde z pusy. Mělo ji napadnout dávno, že není normální, aby se tu v noci plahočili, musel k tomu být nějaký dobrý důvod. Dvacet let stará domnělá sebevražda? Proč jí to přijde k smíchu až teď?

„Jdi ode mě,“ zopakovala a zamávala podpalovačem, který po chodbě dodal namodralý nádech. Zdi byly tmavé od plísní a několik desetiletí starých depresivních nátěrů. „Nedotýkej se mně, nebo ti popálím obličej.“

Milan si dal ruce v bok. Viděla jeho zmatený a zamračený výraz, ale na to nedala. Nechtěla skončit jako ozdoba někde na lampě.

„Byl jsi tady nahoře dost dlouho na to, abys mohl tohle...“ opět se ozvaly vlny nad podbříškem a cítila nějaké šimrání v krku, to nebylo dobré. „Byl jsi tady sám a dlouho. Ty zvuky, který se ozývaly, to bouchání...“ zakloktala. Chtěla mluvit souvisle a srozumitelně, hlavně pro ni samou, ale zoufale se jí nedostávalo správných slov a myšlenky jí připadaly až příliš absurdní. Snažila se obvinít svého nejlepšího přítele a zároveň si vymluvit, aby nebláznila, aby dál myslela na chlupy od Kládie, které teď určitě pokrývají celé kanape, a které minule sám od sebe Milan čistil. A vlastně celý její dosavadní společný život. Na jeho milující matku a otce, který možná kdysi zkusil dostat vlastní ženu do blázince, ale sám žádným psychopatem nebyl.

Tedy snad nebyl...

Udělal několik kroků zpátky a šoupání bot po špinavé podrážce zvířilo na podlaze prach.

Bylo znát, že tahle část objektu byla možná prolezlá plísní, ale stále dost suchá.

Přiblížila podpalovač k velkému pytlí s návleky obloženému spoustou knih a tiskopisů.

Milan se tvářil stále nechápavě, ale bylo tam ještě něco... nějaká podivná ostražitost, něco mu rylo hlavou a jen těžko se dalo říct, jestli hledal nějakou výmluvu.

„Co blázníš?“ mračil se a Klára si až teď uvědomila, že je zachmuřená verze Milana Forejta tak rozdílná od té rozesmáté. Jako noc a den. Jako světlo a tma. „Vypni to, nebo to tady podpálíš.“

„To mám v plánu.“ Neměla. „Jestli se ke mně přiblížíš, tenhle pytel odpadků zapálím. Zapálím všechno okolo něj.“ Nechtěla podpalovat cokoli ve své blízkosti. Určitě ne, dokud je v domě. „Udělám to, to si můžeš být jistej.“

Milan se lehce pootočil, takže viděla v šeru pootevřené dveře do ředitelovy kanceláře. „Přestaň blbnout. Teď musíme zavolat policii a mobil mám v batohu –“

Nejspíš mu to došlo až teď. Otevřel pusy, zase ji zavřel.

„Ty si myslíš, že jsem to udělal já?“

„Byl jsi u ní, řešil jsi to s ní přece.“

„A co to s tím má společného?“ Udělal krok a Klára sebou cukla. „Hele, fakt to polož, nenechám tě tady zapálit cokoli, co může být stopa k tomu všemu. Rozhlídni se, kolik tu je dokumentů.“

„Seru ti na ně,“ odpověděla hrdelním hlasem. „Dokaž mi, žes ji nezabil.“

„Dokaž mi to ty, krucinál, v tomhle jsme oba namočený stejně. Moc dobře vím, jak tě moje máma měla ráda. Ale tvoje rodina to nebyla. V nějakým nemocným mozečku by se mohla urodit myšlenka, že ji nebude mít nikdo.“

„Nevěřím tomu, že na mě zkoušíš tuhle opačnou strategii.“

Milan se proti ní rozmáchnul rukou, ve které držel baterku. „Tohle je všechno jeho plán.“

„Koho?“

„Táty. Věděl o tom, že jsem byl u Veroniky, slyšel, jak říkám adresu sanatoria.“

Kláře trochu poklesl podpalovač v ruce a nebezpečně se přiblížil k hromadě papírů. Raději ho zvedla.

„To chceš říct, že to má být nějaký jeho varování?“ I ona slyšela, jak to z jejích úst zní nepravděpodobně.

Milan udělal další krok, takže ona raději udělala dva.

Byla na úrovni výtahu. Těžké kovové dveře byly pootevřené, jeden hubený člověk by se jimi dokázal bez problémů protáhnout.

Posvítla si dovnitř a viděla, že výtah je neznámo kde. Viděla jen prázdnou šachtu.

Prostrčila rychle hlavu dovnitř a uviděla, že se dole povalují další stovky dokumentů. Tohle byl možná jeden ze způsobů, jak se těch nežádoucích zbavit, pokud neměli skartovačku. O čtyři patra níž by se jim plesnivělo jedna báseň.

Zrak vrátila do chodby příliš pozdě. Věřila, že jedna nebo dvě sekundy neznamenaají v lidském životě nic. Tady to ovšem neplatilo.

Možná si pořádně neuvědomovala, že Milan stojí těsně v její blízkosti, že mu ten okamžik stačil na to, aby se k ní dostal na vzdálenost délky paže. Neměla možnost přemýšlet o tom, jestli má zbraň nebo ne, jestli jí chce ublížit nebo jen sebrat jejího ohnivého pomocníka.

Zleva se totiž přihnal Ivan s jazykem vyplazeným až na bradě, svým mohutným tělem do obou v plné rychlosti vrazil a ji to odmrstilo do otevřených dveří výtahové šachty.

V rychlosti rozpráhla ruce, když letěla vzduchem a v první sekundě si s naprostým klidem pomyslela, že je nulová šance, že by se nezarazila o kraj dveří.

Jenže tělo vklouzlo do mezery naprosto plynule, pravá ruka se chtěla zachytit kovové hrany, ale sklouzla po jejím hladkém povrchu a levá, než stihla pustit podpalovač, byla ze hry venku.

Napadla ji absurdní říkanka *Chodí Pešek okolo, neďivej se na něho, kdo se na něj koukne...*

Peška měla ona. Vytáhla si ho ve chvíli, kdy vlezla do kanceláře číslo 4 a dostala se jí krvavá kůže do zorného pole. Tam se to pečetilo, ty jedna náno. Měla ses vysrat na podpalovač a zdrhat, skákat přes mezaniny jako laňka.

Cítila pod patami prázdno, když se převrátila dozadu. Za ní něco hnulo. Nebo možná pod ní.

Možná tam dole bude takových stažených obličejů spousta. Bude jich tam moře a ty budeš jeden z mnoha.

V tomhle zlomku vteřiny jí došlo, že padá a jestli je něco špatně, je to právě teď.

Naposledy opsala pravou rukou kružnici, máchla do prázdna a odnikud se vynořila ruka, která ji chytla za předloktí.

Špičky bot už neudržely váhu, sklouzly z hrany šachty, a když padala, viděla před sebou Milana, jak se jednou rukou zapírá.

Bouchla sebou o betonovou část mezipatra. Okamžitě ucítila, jak jí prasklo žebro a zapíchlo se jí někde do oblasti prsou.

Milanova ruka neudržela stisk, jejich paže klouzaly, trhal jí rukáv kabátu, který na sobě měla, bylo slyšet praskání knoflíků a nakonec ji držel za zápěstí.

Cítila, že klouže.

Viděla pod jeho rukavicí ošklivé červené boláky.

Měl by si to nechat ošetřit.

Viděla v jeho obličejí námahu, kterou musel vynakládat, aby ji udržel, přestože ho ruka musela nesnesitelně bolet.

„Drž se,“ procedil přes sevřené rty, „nepustím tě.“

Byla mu vděčná, protože konečně viděla, že mluví pravdu.

Ruka jí vyklouzla i s jeho rukavicí a zřítla se o čtyři patra níž.

Milan Forejt seděl mlčky vedle výtahové šachty.

V hlavě mu vířil milion myšlenek, ale důležité pro něj bylo jen jedno – proč.

Proč?

Jasně se mu znova přehrával Klářin pád, viděl její hlavu, jak sebou praštila o kovovou stěnu šachty a její vytřeštěné kulaté oči ve zlomku sekundy pohasly.

Přetáčel si to na začátek, pouštěl si to znova a znova a vycházela mu z toho jediná jistota – Klára je mrtvá.

Cítil kouř a spíš si uvědomoval, než že by sledoval, jak se snaží s děsem v očích Ivan uhasit oheň, který díky podpalovači zachvátil štosy papírů na zemi. Od menších chytaly větší a tloušťkovy zmatené pohyby nestíhaly ničit všechny plameny. Poskakoval i s batohem na zádech napravo, dupal po zuhelnatělých zbytcích prospektů, lékařských zpráv a krabiček od léků, ruce se mu natřásaly jako při nějaké hysterické nápodobě tance. Možná se snažil přivolat déšť. V tuhle chvíli bylo možné všechno.

„Proč?“ zeptal se Milan nahlas. Potřeboval vědět, kvůli čemu byli svědkem téhle zbytečné smrti.

Ivan přestal skákat. Kolem něj se z podlahy kouřilo a bylo znát, že jeho těžké zimní boty mají roztavené podrážky.

„Proč jsi to udělal?“ zeptal se Milan ještě jednou pro případ, že by se tomu blbcovi nedostala první otázka do tukem zaneseného mozečku. Přátelství nebo ne, teď se lámal chleba, teď se rozhodovalo o tom, jak dnešní večer skončí.

„Byl jsem tam,“ odpověděl suše Ivan a koukal si pod nohy. Neměl ani odvalu, aby se podíval šachtou dolů. Aby si prohlédl svoje dílo, pokroucené Klářino tělo. Měl jediné štěstí, že oheň mizel a jejich okolí opět zachvacovala černota.

Milan se podíval do dlaně. Slyšel jen tiché praskání z doutnajícího spáleniště, byla už tma a on v ruce pevně svíral to jediné, co po ní zbylo. Dva černé knoflíky z jejího rukávu, stále teplé. Připomínka toho, jak odporne pomíjivý je život.

„Kde? V pokoji?“

„Jasně, že v pokoji,“ zvýšil Ivan hlas. „Viděl jsem ten skalp, nebo co to je. A pak tebe s Klárou. Byl jsem si jistej, že ji ohrožuješ. No do prdele...“ sklonil se, opřel ruce o kolena a oddechoval. Když zvedl hlavu, v očích měl slzy. „Neříkej, že je...“

Ani to nedořekl, nebylo třeba. Milan přikývl.

Ivanovi se podlomily nohy a dopadl na zem. „No do prdele... do prdele... víš, jak to vypadalo? Ta hlava... kdo to udělal? Kdo by něco takového udělal?“ Jeho povislá kůže na obličejí vypadala jako těsto. „Já si prostě myslel, když jsem vás viděl, že po ní s něčím jdeš. Nepřemýšlel jsem nad tím, proč bys to dělal...“

Milanovi se dostával kouř do pusy a začal se dávit. Opřel se o dveře výtahu, potreboval se dostat na čerstvý vzduch.

Ivan si dal ruce před obličej. Možná se tak snažil vymazat poslední minuty. Bylo by s podivem, kdyby to fungovalo. Vánoční zázraky se dějí jen v pohádkách.

„Proč bys to dělal, no ne?“ zeptal se skoro řečnický a plácal se při tom po tvářích. „Proč? Já chtěl strčit do tebe, dostat tě z jejího dosahu.“

„A to proč?“ zeptal se Milan a oprašoval si kalhoty. Potreboval se uklidnit. *Proč, proč, proč*, tohle slovo viselo ve vzduchu jako mantra.

„Vždyť to říkám, vypadalo to, že se před tebou brání.“

„Vysvětloval jsem jí, že s Veroničinou vraždou nemám nic společného. A vysvětlím to i tobě.“

„Mně už to je jedno,“ vzlykl Ivan. Seděl, kalhoty měl začouzené, baterka se povalovala vedle něj a její světlo mířilo někam do chodby. „Určitě nežije?“

Milan mu pokynul k výtahu. „Můžeš se sám podívat. Posvit' si tam.“

„Já nechci.“ Ivan to řekl skoro s hrůzou v očích, vypadal, že se rozsype.

„Jdu zavolat policii, dokud ještě racionálně uvažuji. Jestli mě ještě považuješ za kamaráda, tak bys měl jít se mnou. Jestli ne,“ pronesl bez většího zaujetí Milan, „tak odsud zmiz.“

Vrátil se do kanceláře pro svůj batoh. Přišla mu teď nějak ponuřejší, jako by odsud vyprchaly poslední zbytky nějaké světlé optimistické aury. Jako by duchové lidí, kteří tu trpěli tolik let nazpět, začali vylézat na povrch a donutili Milana, aby je začal vnímat.

Jenže to on nechtěl, neměl čas. Nepotřeboval se zabývat myšlenkami na mrtvoly staré sto let.

Jeho starost zabírala jen ta jedna, která ležela domlácená v haldě plesnivých papírů a krysího trusu.

Sebral ze země batoh a rozeplul ho.

Vyšel ven a zastavil se až u dveří číslo dva, které sousedily s kanceláří s tím nevkusným stínítkem. Na těchhle byly světlé čtverce, pozůstatky nějakých cedulí, které tu dříve visely, a díry po šroubech. Byly pootevřené na pár centimetrů.

Objevil se vedle něj Ivan. Utíral si nos a zastrkával za opasek svetr u krku propocený, který mu při poskakování po hořících papírech vylezl ven. Šustákovou bundu měl rozepnutou, v ruce držel zhasnutý podpalovač.

„Je to moje vina,“ řekl škytavě, „takže si to vyžeru až do konce. Asi z toho nekouká žádný článek, maximálně tak o mně v černý kronice, ale udělám správnou věc.“

Milan otevřel dveře a nechal na oba dopadnout plnou vahou zatuchlinu a zápach zkažené vody a moči. Tahle místnost byla o něco menší, než vedlejší. Měla obdélníkové okno s roletou vytaženou na půl žerdi. Mířilo do starých neudržovaných zahrad, kde stálo pár holých stromů a kostra něčeho, co býval altánek. Samotná místnost měla malou postel v rohu s děravou matrací, kterou mohly prohrýzat krysy, stejně jako bývalí zaměstnanci. Kradené peníze nebo léky se nejlépe drží v těsné blízkosti.

Milan vstoupil dovnitř, odložil batoh na postel a snažil se soustředit.

Bylo důležité neudělat žádnou chybu.

Tedy neudělat další, protože chybějící rukavice může být pořádný problém.

Ale pořád ještě zbývá celá noc, času je víc než dost.

Ivan za ním lehce zakašlal. Tváře měl rudé jako rak a zároveň začouzené od kouře. Špinavé ruce si otíral do svetru pod bundou. Jen nepatrně se rozhlédl a zachmuřil se. „Jestli odsud hned neodejdeme, tak mi asi hrábne. Vážně. Nemůžu myslet současně na Kláru i na tu ženskou kůži na lampě, je mi z toho blbě. Prostě musíme zatelefonovat a zmizet odsud. Nebo nejdřív zmizet a pak zatelefonovat.“

Milan pokýval neurčitě hlavou. Tohle bude ta horší část, příteli. „Všude jsou tvoje a Klářiny otisky, uvědomuješ si to?“

„Jo, ale už jsme řešili, že to je vedlejší.“ Opět mu koutky úst povadly a vypadal jako obtloustlý smutný emotikon. „S tímhle se nedalo počítat.“

„To nedalo,“ souhlasil Milan, vytáhl z náprsní kapsy nůž a vrazil ho až po rukojeť do břicha svého přítele. „Jenže moje otisky tu nejsou, Ivane. Na to nezapomínej.“

Ivan zajechel, zacouval, rozmáchl se levou rukou a prorazil skleněnou výplň skříně u stěny. Z dlaně mu okamžitě vytryskla krev a stekla na rukáv svetru, který začal tmavnout. Ivan na něj fascinovaně hleděl, jako by to byla ta nejzajímavější věc v jeho životě.

„Co to, kurva...“ zachroptěl, vyplázl jazyk a už ho nechal venku, což pro něj bylo v dané chvíli určitě snazší než mluvení. Udělal jeden krok k otevřeným dveřím, ale nohy ho přestaly poslouchat. Dopadl snožmo kolena na podlahu, zadunělo to a společně s tím zvukem vyhrězla ven z jeho břicha část střev a zůstala mu viset u kolen jako vánoční řetězy na spodních větvích stromku.

Otočil hlavu a bylo vidět, že mu to dá pořádnou námahu. Jazyk mu nachověl, měnil barvu pod stiskem zubů, skoro to vypadalo, že si ho snaží ukousnout.

To by klidně mohl, nic by to neměnilo na to, že Milan potřebuje jen jeho čistě oholený obličej.

Obešel ho, chytl ho za vlasy a přiložil mu nůž ke krku.

„Bude to rychlý, slibuju. Nedělá mi to radost, ale když už jsem si s tím dal tak strašnou práci, nemůžu zůstat na půl cesty. Mrzí mě, že nebudeš mít svůj článek, ale jestli tě to trochu uklidní, nikdy to nebylo v plánu. Jen jsem potřeboval novináře. Tímhle bych ti chtěl poděkovat, že se zasadíš o správnou věc.“

Udělal rychlý a čistý řez nožem zleva doprava, ustoupil a nechal sebou Ivana škubat. Po posledním záchvěvu vlasy pustil a dával pozor, aby tělo dopadlo dozadu na nezakrvácenou podlahu. Obličej potřeboval čistý, jeho mytí by ho jen zdrželo.

Nebylo jednoduché žít s jasnou vizí toho, že jeho otec zavraždil svou ženu. Matku svého dítěte a skoro světici. Milan nebyl jediný, kdo ji miloval. Když pominul celé město, které k ní chodilo pro rady ohledně zvířat, tak právě ta drobotina dokázala nejvíc ocenit její šikovné ruce a cit pro diagnózu nemocí. Opravdu neměla do světice málo, když někoho miluje každý živočich, každá buňka, jak ho titulovat? Rozdávala radost hned od rána, jen co vstala, a sama jí měla tak málo.

Milan věděl. Poznal to. Byla to jeho matka, nikoho jiného, a když zemřela, prostě věděl, že za to může jeho otec. Byla to stejná jistota, jako že by sama nikdy nezačala brát antidepresiva. Neměla na to prostě čas. Jediné, co chtěla, byla perfektní rodina. Milovala svoje dítě i manžela naprosto stejným dílem a nikdy by jim neublížila. A stejně tak by nikdy nepřistoupila na rozvod, nebo jen prosté odloučení. To byl ten důvod a Milan to věděl.

On věděl...

Už když se dal otec po pohřbu dohromady s tou špínou z nemocnice, bylo mu jasné, kdo za všechno může. Potřeboval jen drobný důkaz, něco, co by ho posunulo vpřed.

Antidepresiva a drogy Richard Forejt nezískával z nemocnice a Milan viděl jen jednu další cestu. Chvilku mu trvalo, než zjistil, kdo má na starosti policejní sklad, kde jsou zabavené věci a důkazy. Policista, který otci dával fet, jímž si Marika Forejrová zabíjela mozkové buňky, kvičel jako prase, když mu Milan podřezával zápěstí, ale nebylo mu to nic platné. Jeho byt zavalený farmaceutiky vyšetřovatelům později jasně ukazoval na to, že nezvládal život v osamění, tíhu viny a možní i kombinaci obojího. Chlapi jsou srabové, pokud jde o sebevraždu a mají k ní větší sklon. Stačí jim sebrat trochu naděje a chuti do života.

Všemu musel dát čas a naprostou volnost, aby nikdo nepojal ani zlomek podezření, a bylo mu jedno, jak dlouho to bude trvat. Od začátku věděl, že svého otce zničí a že to bude běh na dlouhou trať. A pokud ho má zrychtovat, naprosto zdemolovat, nemá smysl to dělat, dokud je jeho otec řadovým policistou. V tomhle případě hraje čas důležitou roli. Smrt Mariky Forejtové nedokáže vymazat nic a až přijde ta pravá chvíle, bude očištěna.

Během let Milan poznal, co potřebuje. Místo, kde otce zničí a prostředky, pomocí nichž to udělá. A nebylo nic příhodnějšího než samotné sanatorium. Trpěl, když sledoval otcovo povyšování, přijímání gratulací, večírky na jeho počest a proslovy, kde děkoval svému synovi a především nebožce manželce, která na něj zcela jistě shlíží shůry a má radost za něj. Nasrat, jeho žena by ho nejraději napíchla na vidle a plivla do toho rozesmátého obličejce pekelnou síru.

A když uzrál čas, aby se daly věci do pohybu, začal na sobě Milan pracovat. Každý večer si ruce namácel do směsi hlíny a čistících prostředků. Obalil si je igelitem, zajistil gumičkou a takhle spal. Čtyři měsíce každý den a děsivá vyrážka na sebe nenechala dlouho čekat. Nejdřív se objevila kolem zápěstí a postupně se přenesla na celou plochu dlaně a hřbetu ruky. Za sto dvacet dní potřeboval pochopitelný důvod, proč mít na ruku rukavice, i když vůbec nejsou potřeba.

Po celém domě zůstanou jen tři kůže stažené z obličeje, každá na svém místě v pokoji, otisky dvou nebohých duší, které na vlastní pěst pátraly po důkazech, že je Richard Forejt nelidská zrůda a pak samozřejmě otisky samotného nejčestnějšího pana kapitána. Ten nemohl nechat jen tak být novináře, který se šťoural ve dvacet let staré záležitosti. Už když se před osmi lety Milan potloukal po rautu a znuděně si prohlížel vyfoukané skleněné ozdoby, věděl, že jedna z „obětí“ musí být novinář. Potřeboval jasnou hrozbu, které se měl Richard Forejt bát, takže byl vděčný jednomu tukem oplácanému žurnalistovi, že mu ho osud poslal do cesty. Už v tu chvíli byl mrtvý, jen to nevěděl. Stejně jako právnička, která s jeho synem dozajista tuhle starou záležitost probírala. To si raději Milan pojistil, když otce poprosil, aby ho u ní vyzvedl. Záměrně řekl to odpoledne u výtahu adresu sanatoria, potreboval si být jistý, že to otec uslyší a že to uslyší i další svědek. A na to byl Veroničin kolega ideální.

Zbývaly poslední dvě věci k naprosté spokojenosti.

Milan otevřel batoh a vyndal poslední věc, kterou si s sebou dnes večer vzal. Vzal do ruky igelitový sáček, rozevřel ho a rukou v rukavici opatrně vyňal papírový pytlík a kelímek od čaje, na kterém si otec před šesti týdny pochutnával. Bude třeba najít nějaké dokonalé místo. Nějaké, kam by pachatel tyhle odpadky schoval. Oni už si policejní technici poradí, milují jasně rozeznatelné otisky prstů.

Mrzela ho smrt jeho spolužačky, nedělalo mu vůbec radost stahovat před půlhodinou ten její pihovatý obličej z lebky, přišlo mu to jako plýtvání, ale nebylo zbytí. Účel splnila. Nechal ji do nedávné chvíle žít a dal jí trochu prostoru, aby mohla svázaná ve skříni udělat nějaký hluk a on mohl odběhnout. A stejně ho mrzela i Klářina smrt. Vážně ano. Byla zbytečná. Ale v tom smyslu, že pro ni měl připravenou místnost číslo tři, krásný noční stolek a azurovou lampičku se starým stínidlem, na kterém se bude vyjímat. Jen ještě bude potřeba nějak slanit do šachty, sebrat rukavici a s díky si seškrábnou jeden naivní obličejíček. Trochu mu bylo Kláry líto. Vnímal její city a někdy kolem dvacátého roku života by je začal i opětovat, ale ona měla svůj úděl nalinkovaný, její budoucnost nebyla dvakrát růžová...

Sklonil nůž k Ivanově bradě. Za ten trapný nálet na jejich těla, který teď Milanovi komplikuje naplánovaný večer, si nic jiného nezaslouží.

Novinářovy oči byly dávno vyhaslé, zíraly na strop. Nohy měl pod sebou zkroucené.

Byla potřeba se pustit do práce a poslat jednoho hajzla do vězení.

Ukáže světu, jaké monstrum opěvuje.

Zabořil nůž do měkké kůže pod Ivanovou bradou a řízl.

Zleva doprava to bude fajn, proti směru hodinových ručiček to přináší smůlu.